

Y C

416

71 no
1613

PROPORTIO ACADEMIE

Dilectis et Reverendis Viris, Magistris Johanni
et Domini Johanni KREISTE
Marche & Rectorum Domini Krollmanni
revertens, necnon Professorum et Doctorum
et aliorum sapienter et graviter, quos veros
qui ad speculandum videri poterat, sed
et aliosque, quos ad hunc hunc hunc
de viginti, et alios, quos ad hunc
dicitur habere, videlicet, Thomam
Tissman Virum, et THOMAM ZAGIT
liberantem & virtute, quos ad hunc
ob hoc Cives Academice, qui omnes
res, qui solliciti, et alios, quos ad hunc
liberantem, quos ad hunc, et alios, quos ad hunc
tamquam, quos ad hunc, et alios, quos ad hunc
comitantem, quos ad hunc, et alios, quos ad hunc
esse, quos ad hunc, et alios, quos ad hunc
in partem, quos ad hunc, et alios, quos ad hunc
privatim, quos ad hunc, et alios, quos ad hunc
Gentis, quos ad hunc, et alios, quos ad hunc
in hoc, quos ad hunc, et alios, quos ad hunc
et alios, quos ad hunc, et alios, quos ad hunc
factum, quos ad hunc, et alios, quos ad hunc
ipsum, quos ad hunc, et alios, quos ad hunc
notum, quos ad hunc, et alios, quos ad hunc
procedit, quos ad hunc, et alios, quos ad hunc
nulli, quos ad hunc, et alios, quos ad hunc
In decem, quos ad hunc, et alios, quos ad hunc
dicit, quos ad hunc, et alios, quos ad hunc
locum, quos ad hunc, et alios, quos ad hunc
operam, quos ad hunc, et alios, quos ad hunc
nihil, quos ad hunc, et alios, quos ad hunc
medio, quos ad hunc, et alios, quos ad hunc
nichil, quos ad hunc, et alios, quos ad hunc
patebat, quos ad hunc, et alios, quos ad hunc
illam, quos ad hunc, et alios, quos ad hunc
quasi, quos ad hunc, et alios, quos ad hunc
solus, quos ad hunc, et alios, quos ad hunc
poterat, quos ad hunc, et alios, quos ad hunc
viam, quos ad hunc, et alios, quos ad hunc
patis, quos ad hunc, et alios, quos ad hunc
cum, quos ad hunc, et alios, quos ad hunc
toto, quos ad hunc, et alios, quos ad hunc
uice, quos ad hunc, et alios, quos ad hunc

1613
53

13

THOMAS ZAGIT
ad 4, 37

proposito ante restantem scriptum

THOMAS

PRORECTOR ET SENATUS ACADEMIÆ JENENSIS L. S.

D diem 25. Februarii Magistratus scholasticus decimâ jam vice renunciatione publicâ committetur Illustrissimo Principi ac Domino D. JOHANNI ERNESTO Juniori, Duci Saxoniae, Juliae, Cliviae, & Bergae, Landgravio Thuringiae, Marchioni Misniae, Comiti Marchae, & Ravensburgi, Domino Ravensteinii, Domino nostro Clementissimo: qui cum hoc honoris, seu potius oneris jam toties suscipere non recuset, nec administrationem hanc scholasticam, quae sordescit pluribus, sibi dehonestamento esse putet: est, quod ipsius Celsitudini gratias & maximas, & sempiternas agamus. Neque verò saltem *μέχρι τῆς λέγειν* Rectoris personam sustinet Illustrissimus Princeps, quod imperitioribus & iis, qui à nobis procul absunt, videri poterat, sed ipsâ re hoc fungitur officio, summâq; curâ, & sollicitudine Academiae nostrae tueri commoda, dignitatem augere, & prohibere dissipationem, quam anni superioris contagium minitabatur, successu felicissimo conatus est: ut nihil jam dicamus de vigilantia, & diligentia singulari disciplinae, quâ ubiq; locorum ferè pessum ire videmus, & emendandâ, & conservandâ. Ipsius verò Celsitudini lubenti volentiq; Senatus Academicus allevandi laboris gratiâ adjungendum censuit Clarissimum, & in omni doctrinarû genere Præstantissimum Virum D. M. THOMAM SAGITTARIUM, Metaphysices & Logices Professore celeberrimum, qui dubio procul, quâ excellenti prudentiâ & virtute, operas vicarias eâ diligentia & fide præstabit, ut expectationem omnium superaturus sit, & ipsis quoque malevolis & maledicis satisfactorius. Quamobrem Cives Academiae nostrae, qui omnes MAGNIFICENTISSIMUM D. RECTOREM unice amare debent & vereri, qui observare leges, qui colere Præceptores, qui solliciti esse de salute & tranquillitate publicâ, etiam atque etiam hortamur, ut hanc ad Renunciationem frequentes conveniant, & Magistratui scholastico se lubentes submittant, suisque precibus & faustis acclamationibus eos prosequantur, qui omnium pro salute & incolumitate noctes insomnes agere, laboribus fatigari, confici curis, & tandem angvinam mercedem reportare coguntur. Simul etiam votis ardentissimis, unâ cum totâ familiâ Saxonica, Ecclesiam, Rempublicam, & Academiam nostram DEO cõmendent, legibus, quae recitabuntur, aures attentas præbeant, & ea studiosè faciant omnia, quae nobis saluti & honori futura sunt. His verò, quae jam dicta, planè necessum est, ut aliquid querelae subjungamus. Non sine maximo dolore, neque sine pudore hoc dicere possumus (& dicendum tamen) in multis scholasticorum parum esse pietatis, parum virtutis, parum ejus, quam arrogamus nobis, humanitatis. Interim benos semper excipimus, & eorum laudibus nihil derogatum volumus. Quid enim in eò pietatis residere putabimus, qui non nisi carnis facit opera, ab iis omnibus, quae Spiritus sunt, alienissimus? Illa verò si, quae sint, scire cupias, audi Paulum, qui in Epistola ad Galatas cap. 5. Manifesta sunt, inquit, opera carnis, quae sunt fornicatio, immundicia, impudicitia, luxuria, idolorum servitus, veneficia, inimicitia, contentiones, æmulationes, iræ, rixæ, dissensiones, secta, invidia, homicidia, ebrietates, commestrationes, quae qui faciunt, regnum Dei non consequentur. Hic verò si vitam & mores nostros ad calculos vocare libeat: certè non paucula horum, ut mollissime dicamus, operum ordinem scholasticum infestare deprehendemus. Sed unum & alterum attigisse nobis satis futurum est. Olim ætas junior, si præsentem Magistratus, si Præceptores, si senes canitie venerandi, si honesta matronæ, verecundari non nihil solebant, & sibi ipsis modestiam imperare. Jam verò nullibi magis, quàm publicis in congressibus, Juvenuli nostri tumultuantur clamant, debacchantur, rixarum occasiones quærunt, manus conferunt, ructus & vomitus edunt: aut, si meliusculè se habeant cætera, in amplexus & oscula puellarum, inspectante omni populo, tam propudiosè, scurriliter, & procaciter ruunt, ut hoc in hominum genere neque micam verecundia, neque virtutis atomum esse reliquam facile colligere possumus: quamvis & hoc optandum foret, ut illæ sororculæ fraterculis suis (egregia verò cognatio!) minus obsequentes se præberent, & fortasse citius maritos, quos tam anxie priores quærunt, essent reperturae. In ducendis verò choreis, quae sit confusio, quae lascivia, quis furor, quae rabies, si conquæri velimus, plus & chartæ, & temporis opus erat nobis futurum. Quondam Studiosi juvenes cum Instrumentis Musicis interdum obambulare solebant, & cum seipos, tum alios, sed citra turbas longè & pauciores, & minores, oblectare. Jam verò in locum Musices insani clamores, horrenda convicia, quibus optimi quique impetuntur, & digladiationes funestissimæ successerunt. Et quidem ut illi, qui huic rei dant operam, Sicarii minore periculo noctu latruncolorum instar grassari, & obviis vim facere possint, vel lorice induti sunt, & galeis minoribus clam tecti: vel incantationibus quibusdam & adjurationibus magicis *ἀπορώς* seu invulnerabiles efficere se conantur, quod ipsi vocant *gefroren seyn*. Proh Deum immortalem, eone rem rediisse, ut in medio Ecclesiae gremio illi, qui totius generis humani præsidia, & firmamenta quondam futuri sunt, Deum, in quo sunt, quicquid sunt, abjurent, Diabolo se mactent, Spiritui mendaci & homicidæ salutem suam committant, & leonis rugientis unguibus laniandos se objiciant? Homines verò, qui aut non credunt esse Deum, aut illum certè ludibrio habent, & pronihilo ducunt: in quibus verè omnis refrigit Pietas, omnis sensus honestatis in *θρησκεία* quandam congelavit. Sed dabunt illi pœnas hujus piaculi, & suam illam glaciale duritiem ad ignem iræ divinæ dicto citius emollescere & liquefcere magno suo cum malo, & certo cum interitu, nisi resipiscant, experientur. Sed videte, quæsumus, quid hos contra deliros, qui aquis stygiis merfi (hoc enim gentilis impietas persuasum habebat) induruerunt, remedii pars adversa quærat. Sepositis gladiis, fustibus ac clavibus se armant, & perticis ferrò præmunitis, quibus, si eorum carnes non scindere, tamen ossa perfringere, & ita suas intra pelles hos Diaboli vitulos mactare possint. His omnibus, ne quid omnem ad malitiam deesset, & hoc jam accessit petulantia, ut nonnulli tympana magno cum fragore pulsantes noctu circumvolitent, & hominibus diurno labore fessis, senibus, invalidis, puerperis, infantibus & ægrotis quietem à Deo & Naturâ datam immani scelere interturbent, & magno cum valetudinis dispendio abrumpant. Pudeat nos in mediis castris plus & diurni, & nocturni silentii esse, quàm hoc in oppido, quod pietatis & omnium virtutum, ac bonarum literarum officinam esse jactitamus! Verùm has ignominia maculas, & hanc labem Academiae nostrae ita deinceps saponem legum, & pœnarum lixivio deterget & eluet Magistratus, ut ferò tandem hoc turbulentum genus hominum sensurum sit: nobis ipsorum fugam & absentiam non minus esse gratam, quàm bonorum scholasticorum, quos amamus unice, præsentiam. P. P. die 21. Februarii, A. O. R. 1613.

TYPIS STEINMANNIANIS.

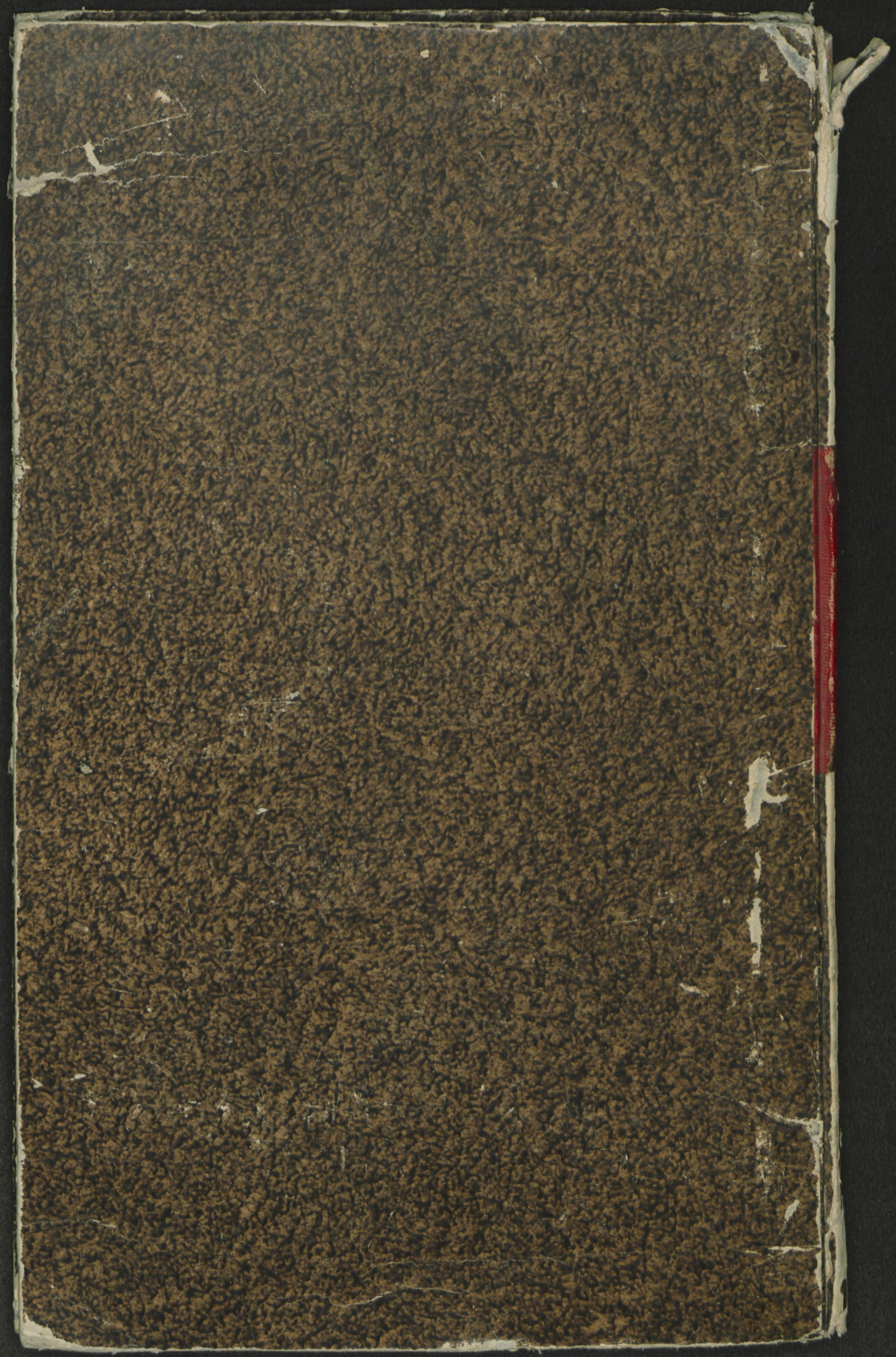
101

ET SENATUS
FENNENSIS

Faint, mostly illegible Latin text, likely a historical document or record. The text is arranged in a single column and appears to be a formal record or decree. Some words are partially legible, such as 'Principi' at the top and 'Senatus' in the header. The document shows signs of age, including discoloration and some ink bleed-through from the reverse side.

Faint text at the bottom right corner, possibly a date or reference number.

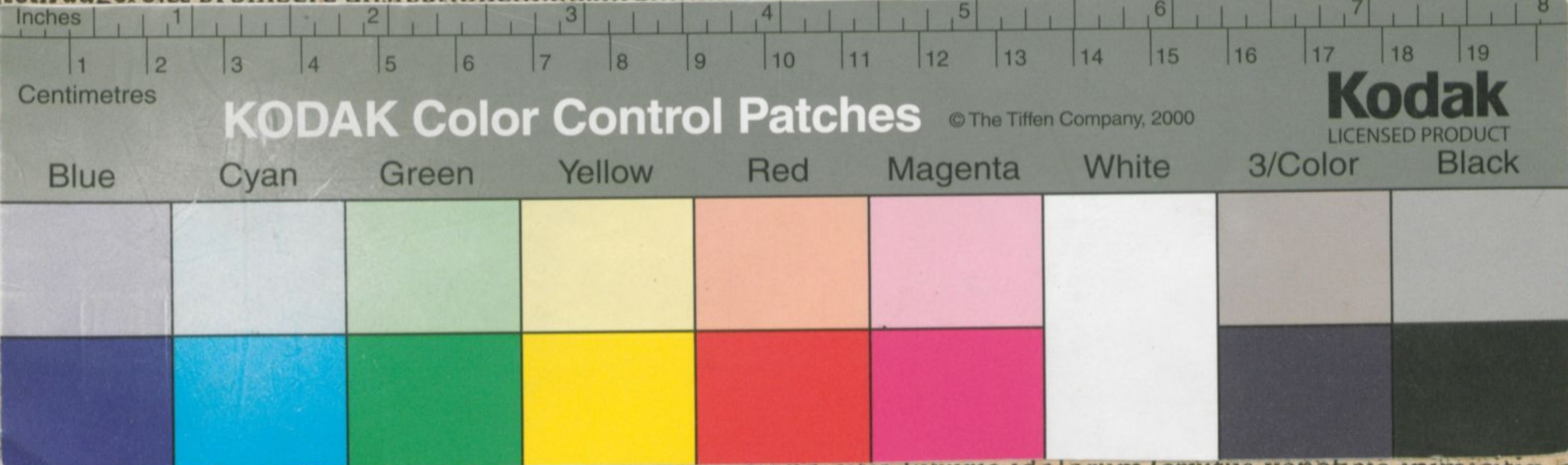

PRORECTOR ET SENATUS ACADEMIÆ JENENSIS L. S.

D diem 25. Februarii Magistratus scholasticus decimâ jam vice renunciatione publicâ committetur Illustrissimo Principi ac Domino D. JOHANNI ERNESTO Juniori, Duci Saxoniae, Juliae, Cliviae, & Bergae, Landgravio Thuringiae, Marchioni Misniae, Comiti Marchae, & Ravensburgi, Domino Ravensteinii, Domino nostro Clementissimo: qui cum hoc honoris, seu potius oneris jam toties suscipere non recuset, nec administrationem hanc scholasticam, quæ sordescit pluribus, sibi de honestamento esse putet: est, quod ipsius Celsitudini gratias & maximas, & sempiternas agamus. Neque verò saltem μέχρι τῆς λέγουσιν Rectoris personam sustinet Illustrissimus Princeps, quod imperitoribus, & iis, qui à nobis procul absunt, videri poterat, sed ipsâ re hoc fungitur officio, summâq; curâ, & sollicitudine Academia nostrâ tueri commoda, dignitatem augere, & prohibere dissipationem, quam annis superioribus contagium minitabatur. Successu felicissimo conatus est: ut nihil jam dicamus

lit prudentiâ & virtute, operam obrem Cives Academiae nostrae, qui solliciti esse de salute submittant, suisque precibus tandem angvinam mercedem commendent, legibus, quæ recit est, ut aliquid querelæ subjunctis, parum virtutis, parum ejus pietatis residere putabimus, Galatas cap. 5. Manifesta sunt, inquit, opera carnis, quæ sunt fornicatio, immundicia, impudicitia, luxuria, idolorum terrores, venencia, inimicitia, contentiones, æmulationes, iræ, risus, dissensiones, sectæ, invidia, homicidia, ebrietates, commestationes, quæ qui faciunt, regnum Dei non consequentur. Hic verò si vitam & mores nostros ad calculos vocare libeat: certè non paucula horum, ut mollissime dicamus, operum ordinem scholasticum infestare deprehendemus. Sed unum & alterum saltem attigisse nobis satis futurum est. Olim ætas junior, si præsentibus essent Magistratus, si Præceptores, si senes canitie venerandi, si honestæ matronæ, verecundari non nihil solebant, & sibi ipsis modestiam imperare. Jam verò nullibi magis, quàm publicis in congressibus, Juvenuli nostri tumultuantur. clamitant, debacchantur, rixarum occasiones quærunt, manus conferunt, ructus & vomitus edunt: aut, si meliusculè se habeant cætera, in amplexus & oscula puellarum, inspectante omni populo, tam propudiosè, scurriliter, & procaciter ruunt, ut hoc in hominum genere neque micam verecundiæ, neque virtutis atomum esse reliquam facile colligere possimus: quamvis & hoc optandum foret, ut illæ sororculæ fraterculis suis (egregia verò cognatio!) minus obsequentes se præberent, & fortasse citius maritos, quos tam anxie priores quærunt, essent reperturæ. In ducendis verò choreis, quæ sit confusio, quæ lascivia, quis furor, quæ rabies, si conquæri velimus, plus & chartæ, & temporis opus erat nobis futurum. Quondam Studiosi juvenes cum Instrumentis Musicis interdum obambulare solebant, & cum seipso, tum alios, sed citra turbas longè & pauciores, & minores, oblectare. Jam verò in locum Musices insani clamores, horrenda convicia, quibus optimi quique impetuntur, & digladiationes funestissimæ successerunt. Et quidem ut illi, qui huic rei dant operam, Sicæ minore periculo noctu latruncolorum instar grassari, & obviis vim facere possint, vel lorice induti sunt, & galeis minoribus clam tecti: vel incantationibus quibusdam & adjurationibus magicis ἀπερὶσσει seu invulnerabiles efficere se conantur, quod ipsi vocant gefroren seyn. Proh Deum immortalem, eone rem rediisse, ut in medio Ecclesiæ gremio illi, qui totius generis humani præsidia, & firmamenta quondam futuri sunt, Deum, in quo sunt, quicquid sunt, abjurent, Diabolo se mactent, Spiritui mendaci & homicidæ salutem suam committant, & leonis rugientis unguibus laniandos se objiciant? Homines verò, qui aut non credunt esse Deum, aut illum certè ludibrio habent, & pronihilo ducunt: in quibus verè omnis refrigit Pietas, omnis sensus honestatis in θηρότητα quondam congelavit. Sed dabunt illi poenas hujus piaculi, & suam illam glaciale duritiem ad ignem iræ divinæ dicto citius emollescere & liquefcere magno suo cum malo, & certo cum interitu, nisi resipiscant, experientur. Sed videte, quæsumus, quid hos contra deliros, qui aquis stygiis meris (hoc enim gentilis impietas persuasum habebat) induruerunt, remedii pars adversa quærat. Sepositis gladiis, fustibus ac clavis se armant, & perticis ferrò præmunitis, quibus, si eorum carnes non scindere, tamen ossa perfringere, & ita suas intra pelles hos Diaboli vitulos mactare possint. His omnibus, ne quid omnem ad malitiâ deesset, & hoc jam accessit petulantia, ut nonnulli tympana magno cum fragore pulsantes noctu circumvolitent, & hominibus diurno labore fessis, senibus, invalidis, puerperis, infantibus & ægrotis quietem à Deo & Naturâ datam immani scelere interturbent, & magno cum valetudinis dispendio abruptant. Pudeat nos in mediis castris plus & diurni, & nocturni silentii esse, quàm hoc in oppido, quod pietatis & omnium virtutum, ac bonarum literarum officinam esse jactitamus! Verùm has ignominia maculas, & hanc labem Academiae nostræ ita deinceps sapone legum, & poenarum lixivio deterget & eluet Magistratus, ut serò tandem hoc turbulentum genus hominum sensurum sit: nobis ipsorum fugam & absentiam non minus esse gratam, quàm bonorum scholasticorum, quos amamus unice, præsentiam. P. P. die 21. Februarii, A. O. R. 1613.

andæ. Ipsi verò Celsitudi-
doctrinarum genere Præstan-
dubio procul, quæ excel-
icis satisfactorius. Quam-
ges, qui colere Præcepto-
ui scholastico se lubentes
s fatigari, confici curis, &
cademiam nostram Deo
am dicta, planè necessum
corum parum esse pieta-
imus. Quid enim in eò
aulum, qui in Epistola ad

TYPIS STEINMANNIANIS.

